

siuu 65

siuu 24

siuu 30

siuu 76

siuu 62

siuu 59

siuu 12

siuu 17

siuu 39

siuu 72

siuu 9

siuu 54

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Kuvittaja kiittää Otavan kirjasäätiötä tuesta.

Teksti © 2025 Jani Toivola ja Kustannusosakeyhtiö Otava
Kuvat © 2025 Nadja Sarell ja Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-51543-2

oletko koskaan muuttanut uuteen kotiin? Jos olet, niin tiedät ehkä, millaista on herätä ensimmäisenä aamuna uudessa paikassa. Maisema ikkunasta näyttää vieraalta ja rappukäytävän äänet ovat outoja. Sänky on väärällä puolella huonetta ja lempilelu on kateissa.

Ehdit jo pelästyä, että nalle on jäänyt vahingossa vanhan kodin kaappiin tai pudonnut matkalle, kunnes lopulta löydät sen eteisessä olevan jätessäkin pohjalta nenä rutussa. Kaikkialla on pahvilaatikoita, ja aikuiset ovat kiireisiä. Löytyy kolme oikean jalan kenkää muttei yhtään, joka sopisi vasempaan.

Maisa tiesi hyvin, millaista se on, sillä hänen perheensä oli juuri muuttanut. Uudessa kotitalossa oli neljä kerrosta, ja Maisan perheen koti oli niistä ylimmässä. Niin korkealla Maisa ei ollut koskaan asunut, vaikka hänellä oli elämänsä aikana ollut monta kotia. Hän ei uskaltanut edes avata huoneensa ikkunaa, koska pelkäsi, että tuuli vie hänet mukanaan.

Maisan äiti oli töissä tosi jännässä paikassa, nimittäin armeijassa. Se tarkoitti, että välillä äiti oli töissä metsässä ja välillä kaupungissa isossa harmaassa rakennuksessa. Joskus äidin työpaikka oli ollut myös lentokoneessa ja kerran sukellusveneessä veden alla. Äidin työn vuoksi Maisan perhe oli muuttanut monta kertaa.

Maisan isä puhisi muuttolaatikoita purkaessaan, että tämän jälkeen hän ei kyllä enää halunnut muuttaa ikinä. ”Aina pitää pakata ja purkaa kokonainen elämä,” isä huokaisi.

”Ei elämää voi pakata,” Maisa sanoi, ja isä nauroi.

Maisa jäi kuitenkin miettimään isän sanoja. Katsoessaan tuttuja tavaroita uudessa oudossa paikassa hän tunsu kurkussa jotain painavaa. Hänellä on jo nyt hirveä ikävä vanhan kodin naapureita ja parhaita kavereita. Mitä jos hän ei löytäisi enää ikinä yhtä kivoja ystäviä?

Maisaa suututti. Hän katsoi omaa pientä laukkuaan, jossa olivat kaikki hänen tärkeimmät tavaransa: isovelji Niken vanha, hieno t-paita, jota Maisa aikoi käyttää, kun kasvaisi tarpeeksi. Vihreä samettinen rasia, joka oli täynnä Maisan keräämiä kiviä. Hiusharja, salainen päiväkirja, hevoslehtiä sekä äidin ja isän tekemä valokuva-albumi Maisan ensimmäisestä vuodesta. Ihan turhaa purkaa mitään, kun kohta pitäisi kuitenkin taas pakata uudestaan!

Maisa jätti isän purkamaan tavaroita. Hän veti lenkkarit jalkaan ja livahti uuden talon rappukäytävään. Kaikkiolla oli pelottavan hiljaista ja autiota. Aivan kuin kaikki olisivat nukkumassa, vaikka oli päivä. Ilmassa leijaili ihan vieraita hajuja.

Yllättäen Maisa huomasi, että portaat jatkuivat vielä ylöspäin, vaikka hissillä pääsi vain neljänteen kerrokseen. Hän lähti varovasti kiipeämään. Portaiden yläpäässä oli rautainen ovi. Se oli aavistuksen raollaan. Joku oli laittanut oven väliin ison punaisen tiilen, ja raosta kajasti valoa ja kuului musiikkia. Kappale kuulosti ihan joululaululta.

Ei kai kukaan vielä tähän aikaan kuuntele joululauluja! Maisa mietti, mutta hiipi varovasti lähemmäksi. Harmaa ovi oli todella raskas. Maisa joutui työntämään sitä kaikin voimin eikä se silti meinannut liikahtaa. Hän otti ison henkäyksen ja työnsi vielä uudelleen niin lujaa kuin ikinä pystyi.

Yhtäkkiä ovi ponnahti auki. Maisa kompastui ja lensi kumoon. Tiili luiskahti pois oven välistä, ja ovi paiskautui valtavalla voimalla kiinni. Maisa makasi säikähätäneenä paikoillaan. Sitten hän kuuli äänen: ”Kuka siellä?”

Maisa pidätti hengitystään ja yritti pysyä mahdollisimman paikallaan. Hän kuuli askeleita ja sitten sama ääni puhui uudestaan, nyt ihan vierestä: ”Kukas se täällä makailee?”

Maisa avasi varovasti silmät ja näki edessään isot vaaleanpunaiset kumisaappaat. Kun hän kurkisti ylös, hän näki leveän hymyn ja valtavan kiharan tukan, joka oli sidottu nutturalle. Siitä sojotti jotakin. Kun Maisa katsoi tarkemmin, hän tajusi, että ne olivat isoja pensseleitä! Miksi ne ovat tukassa? Maisa mietti.

Maisaa hikoilutti eikä hän saanut kurkustaan pihahdustakaan. Olisiko hän edes saanut tulla tänne ylös? Kieli tuntui siltä, kuin se olisi mennyt solmuun eikä suostunut tottelemaan. Nainen kyykistyi Maisan viereen ja kysyi ystävällisesti:

”Menikö sinulta kieli solmuun?”

Maisa hätkähti. Miten nainen tiesi?

”Minultakin menee välillä. Minä olen Kaarina”, nainen sanoi. ”Asun tämän talon kolmannessa kerroksessa.”

Maisa tunsi, kuinka hänen kielensä alkoi pehmetä. Hän ei silti edelleenkään avannut suutaan.

”Sinä taidat olla sen ylimmän kerroksen kodin uusi asukas”, Kaarina jatkoi. Maisa säpsähti taas. Mistä Kaarina voi tietää kaiken?

”Joo”, hän sanoi varovasti. Ja kun hän pääsi vauhtiin, ei puheesta meinannut tulla loppua. Maisa kertoi oman nimensä ja kaikkien muidenkin perheenjäsentensä nimet sekä kaikkien pehmolelujen nimet ja vielä oman lempiruokansakin.

